

der have skabt det nuværende Folkething, er det godt at vi tage Stillingen saaledes. Jeg skal ikke tilbageholde min Anerkjendelse til ærede tidligere Meningsfæller, i alt Fald til flere af dem, for denne saaledes forandrede Holdning og skulde jeg give min Anerkjendelse en mere særlig Adresse efter de førte Forhandlinger, vilde jeg rette den til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og hans nærmeste Venner. Ifølge den Erfaring og Erkjendelse, jeg altsaa har gjort med Hensyn til Behandlingerne baade før og nu af de civile Ministerier og ogsaa af de militære Ministeriers ordinære Budget, har det undret mig at se, at denne hele Betragtning ikke holdt Stik ogsaa i det idag foreliggende Spørgsmaal. Den er ligesom bleven brudt, da vi kom til det Punkt af Forhandlingerne, hvor vi nu ere. Det ser ud for mig som om en Side af de medvirkende Kræfter have havt Overtaget ved de civile Ministerier og en anden Side af de tildels medvirkende Kræfter har havt Overtaget i Ledelse af Indstillingerne paa denne Del af Budgettet. Ærede Medlemmer forstaa, at efter den Betragtning, jeg her har fremsat, og i det Hele efter den Gang, vore Forhandlinger ere komne i, har jeg ikke idag, ligesaa lidt som før i denne Samling, nogenfomhelst Lust til at rippe op i det Gamle, nogenfomhelst Lust til at se tilbage mere end fornødent, men hellere se fremad, og det skal ogsaa mine Udtalelser her bliue prægede af. De Overveielser, her ligge for, have baade finantsfielt og politisk i en Række af Aar været Anstødsstene under Forhandlingerne. Da vi tidligere stod mod et Mindretalsministerium, kom vi i flere Aar lettere over dette, fordi der jævnsides med Kravene paa Finantsbudgettet forelaa Forslag til organisatoriske Love angaaende yderligere Bevillinger. Det var Forhold, hvorunder vi ved Siden af at bevilge det af os, baade af det ene og det andet Mindretal, ansøgte Beløb før 1877, viste fra vor Side Beredvillighed til at gaa til overordentlig store ekstraordinære Bevillinger, idet vi tilbød at bevilge ikke mindre end 3 Mill. Kr. i en lang Arrække. Dette borttog endel af det Skarpe, som der var i disse Forhandlinger, om vi end under Finantslovsbehandlingen brødes stærkt for blot nogenlunde at kunne faae vor finantsielle Billie paa disse Poster. Men erindres maa det for Enhver, der specielt søger at sætte sig ind i disse Sager og navnlig som Udvalgsmedlem har Kalb til at gjøre det, at vi ved disse Overveielser ere komne til at udflyde enkelte Sa-

ger, som trængte til at gennemføres, noget længere end ønskeligt var for Sagerne selv, og at det, saafremt vi ikke bleve enige om ekstraordinære Forsvarslove, maatte føre til noget forøgede Bevillinger ifølge Sagens Natur. Ved de her foreliggende Overveielser tror jeg, det er rigtigt, — det er i hvert Fald fuldt berettiget — ligesom ved flere andre større Spørgsmaal at tage Sagen politisk, finantsfielt og sagligt. Jeg har ikke noget imod, at man gjør det, og naar man da nu vil tage den politiske Betragtning frem overfor dette Punkt af Finantslovens Behandling, hvor der altid synes at skulle samle sig et vist Brændstof, ville vi dog vel alle være enige i den Betragtning, at det er ønskeligt for Folkethinget selv at kunne komme tilbage til den Praxis, den Tilstand, hvorefter Finantslovens 2den Behandling i Folkethinget er Finantslovens Hovedbehandling i hele Rigsdagen. Jeg siger det aabent, at det er en Betragtning, som, vunden tilbage i Praxis, har for mig en saa stor konstitutionel Betydning med Hensyn til Folkethingets Magtstilling, at jeg er villig til, for at gjenvinde denne gamle Sædvane, paa Punkter, hvor jeg endnu ikke troede det absolut nødvendigt, dog at vise Eftergivenesshed for at faae hævdet denne Praxis; jeg gjør det ikke i Partiinteresse, mine Herrer, men i fælles konstitutionel Interesse, ogsaa fordi det er ønskeligt for en Regjering at kunne faae denne Praxis gjenindsført. Vi komme nok til bedre Forstaelse om større Spørgsmaal, men selve dette er af stor Vigtighed at faae denne Praxis indført, at man saameget som mulig paa alle Sider siger, at, hvor der ingen særlig Anledning er til en Afvigelse, er 2den Behandling i Hovedtrekkene den egentlige Afgjørelse mellem os. Naar Ministeriet f. Ex. har vundet Noget for sin Betragtning ved 2den Behandling efter en overordentlig udtømmende Forhandling, selv om ogsaa et større Mindretal ikke har været tilfreds dermed, men det dog endnu ikke kan være vis paa, om dette er i No eller om det skal tages op igjen ved Ubenomsforhandlinger o. desl., og saaledes maa gaa i Ufikkethed til 3die Behandling, selv om der ikke i Spørgsmaalet selv findes særlig Grund til yderligere Behandling, avler denne Uro hos Regjeringen den Betragtning: Da vi ikke ere sikre paa Vort, maa vi have endnu saa og saa Meget op til 3die Behandling, for eftersom Chancerne kunde stille sig at vinde Noget ind for, hvad vi mulig kunne tabe. Naar der derimod er en vis Erkjendelse af, at de ved 2den Behandling indvundne Resultater, naar ikke ganske